

Sygn. akt V ACa 624/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – Wydział V Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maryla Domel-Jasińska
Sędziowie:	SA Artur Lesiak (spr.) SO del. Jakub Rusiński
Protokolant:	sekretarz sądowy Joanna Makarewicz

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2014 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy ze skargi

A. D. i J. D. (1)

o wznowienie postępowania

zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w G.

z dnia 15 marca 2013r., sygn. akt V ACa 82/13

w sprawie z powództwa

(...)w W.

przeciwko

A. D. i J. D. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 29 listopada 2012r., sygn. akt I C 311/12

I. uchyla zaskarżony skargą wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15 marca 2013r. w sprawie V ACa 82/13;

II. oddala apelację pozwanych;

III. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy.

UZASADNIENIE

Powód (...)w W. w pozwie w postępowaniu nakazowym domagał się nakazania pozwanym A. D. i J. D. (1) zapłaty solidarnie powodowi kwoty 155.946,64 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 sierpnia 2012 r. Powyższej kwoty powód domagał się tytułem zwrotu pożyczki hipotecznej zaciągniętej przez pozwanym w dniu (...) w (...) S.A. Oddział w L. (nr umowy (...)).

W dniu 23 sierpnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Słupsku w sprawie (...)wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym – zgodnie z żądaniem powoda.

Od powyższego nakazu pozwani A. D. i J. D. (1) wnieśli skutecznie zarzuty. W zarzutach pozwani podnieśli zarzut przedawnienia wskazując, iż roszczenie dochodzone przez powoda w niniejszej sprawie jako roszczenie związane z prowadzeniem przez bank działalności gospodarczej przedawniło się z upływem 31 stycznia 2008 r.

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w Słupsku utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy w Słupsku w dniu 23 sierpnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt (...).

Podstawą tego rozstrzygnięcia były następujące ustalenia i rozważania Sądu I instancji.

W dniu (...) pomiędzy (...) S.A. w W. a J. D. (1) i A. D. została zawarta umowa pożyczki hipotecznej (...), na podstawie której pozwani uzyskali pożyczkę w kwocie 40.880 CHF.

W dniu (...) J. D. (1) i A. D. złożyli oświadczenie o poddaniu się egzekucji w zakresie roszczeń z tytułu udzielenia pożyczki hipotecznej (...)na rzecz (...) S.A. do kwoty 150.000zł. Spłata pożyczki została zabezpieczona hipoteką umowną zwykłą do kwoty 40.880 CHF, obciążającą nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w L. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...).

W dniu 22 marca 2006 r. bank (...) S.A. wypowiedział A. D. i J. D. (1) umowę pożyczki nr (...) z dnia (...) z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. W wypowiedzeniu wskazano, iż w przypadku uregulowania przez pożyczkobiorców zaległości w kwocie 3.052,78 zł wypowiedzenie traci moc. W przypadku nie wpłacenia podanej kwoty w oznaczonym terminie cała kwota zadłużenia z tytułu pożyczki, tj. 30.373,31 CHF wraz z należnymi odsetkami, odsetkami karnymi i opłatami staje się natychmiast wymagalna.

W dniu 1 czerwca 2006 r. bank (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) stwierdzający wymagalne zadłużenie A. D. i J. D. (1) wobec (...) S.A. z tytułu umowy o pożyczkę hipoteczną z dnia (...) w kwocie: 79.466,33 zł – należność główna, 2.319,10 zł – odsetki za okres od 1 stycznia 2006 r. do 31 maja 2006 r., 145,40 zł – koszty.

Powyższy tytuł egzekucyjny został zaopatrzony w sądową klauzulę wykonalności w dniu 28 lipca 2006 r. na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w L. z dnia 28 lipca 2006 r., sygn. akt (...). Na wniosek (...) S.A. z dnia 10 października 2007 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w L. R. T. prowadziła przeciwko J. D. (1) i A. D. w sprawie (...)postępowanie egzekucyjne na podstawie tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...), zaopatrzonego w sądową klauzulę wykonalności na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w L., sygn. akt (...). Postępowanie w tej sprawie komornik zawiesił w dniu 20 listopada 2008 r. W dniu 29 marca 2010 r. komornik wydał postanowienie o zakończeniu postępowania egzekucyjnego w sprawie, z uwagi na jego umorzenie z mocy samego prawa, z powodu nie podjęcia przez wierzyciela w ciągu roku czynności potrzebnych do dalszego prowadzenia postępowania.

W dniu 8 sierpnia 2008 r. pomiędzy (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a (...) W. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności. Umowa ta obejmowała również wierzytelność przysługującą (...) S.A. wobec A. D. i J. D. (1) z tytułu umowy o kredyt mieszkaniowy (...)zawartej w dniu (...)

Aktualne zadłużenie pozwanych tytułu umowy zawartej z (...) S.A. w dniu (...),(...)wynosi 155.946,64 zł. Na kwotę zadłużenia składają się: 77.813,37 zł – kapitał, 78.128,27 zł – odsetki.

W ocenie Sądu I instancji powództwo jest zasadne. Sąd I instancji zauważył, że pozwani w zarzutach od nakazu zapłaty nie kwestionowali zasadności ich zobowiązania wynikającego z tytułu niespłaconej pożyczki hipotecznej, którą zaciągnęli w 2002 r. w (...) S.A. w Oddziale w L., podnieśli jedynie zarzut przedawnienia. W ocenie Sądu Okręgowego podniesiony przez pozwanych zarzut przedawnienia jest niezasadny. Wierzytelność przysługująca powodowi wobec pozwanych z tytułu umowy pożyczki z dnia 22 kwietnia 2002 r. w związku z nabyciem przez powoda tejże wierzytelności od (...) S.A. w drodze cesji, na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 8 sierpnia 2008 r. – zgodnie z art. 118 kc – jako wierzytelność związana z prowadzeniem działalności gospodarczej kredytodawcy podlegała trzyletniemu przedawnieniu. Przy czym termin ten, w myśl art. 120 § 1 kpc, zaczął biec od momentu, w którym roszczenie stało się wymagalne. W przedmiotowej sprawie roszczenie stało się wymagalne z chwilą skutecznego wypowiedzenia przez (...) S.A. umowy z dnia (...), co nastąpiło w dniu 31 maja 2006 r. Twierdzenie pozwanych, że przedmiotowa umowa powinna ulec rozwiązaniu ze skutkiem na dzień 31 stycznia 2005 r., gdyż przestali oni spłacać raty kredytu od listopada 2004 r., nie ma znaczenia dla określenia daty wymagalności pozostałej niespłaconej części pożyczki. (...) umowy pożyczki hipotecznej zawartej w dniu (...) określał sytuację, w których (...) S.A. mógł wypowiedzieć umowę pożyczki. Było to więc uprawnienie banku – czy i kiedy z tego uprawnienia bank skorzystał, zależało to tylko od decyzji banku.

W związku z zadłużeniem pozwanych z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki, bank (...) S.A. prowadził egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w sądową klauzulę wykonalności – czynności egzekucyjne zostały podjęte przez komornika sądowego w dniu 10 października 2007 r. Co najmniej więc w tym dniu nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia. Art. 123 § 1 kc stanowi bowiem, że bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń danego rodzaju. Taką czynnością bez wątpienia jest skierowanie sprawy do komornika sądowego celem egzekucji. Bieg przedawnienia przerwany na skutek wszczęcia egzekucji biegnie na nowo od daty prawomocnego umorzenia egzekucji (art. 124 § 2 kc w związku z art. 823 kpc). A więc w powyższej sprawie przedawnienie zaczęło biec na nowo od dnia 30 marca 2010 r. Powód pozew w niniejszej sprawie wniósł skutecznie w dniu 20 sierpnia 2012 r., a więc przed upływem trzech lat od umorzenia postępowania egzekucyjnego.

Powód nabył przedmiotową wierzytelność od (...) S.A. w drodze umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 8 sierpnia 2008 r. Na mocy tej umowy (...) S.A. dokonał przeniesienia wierzytelności przysługującej mu m.in. wobec pozwanych na podstawie umowy pożyczki hipotecznej z dnia (...), na powoda (...) W.. Celem i skutkiem przelewu (cesji, o której jest mowa w art. 509 kc), jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (...) W.) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi ((...) S.A.), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go łączył z dłużnikiem (A. D. i J. D. (1)). Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew, a więc ze wszystkimi związanymi z nią prawami i brakami.

Oznacza to, że wszystkie czynności podejmowane przez (...) S.A. wobec pozwanych, a dotyczące umowy o pożyczkę hipoteczną z dnia 22 kwietnia 2002 r. (zawarcie umowy, wypowiedzenie umowy, czynności egzekucyjne) pozostają w mocy również w stosunku do powoda.

W tym stanie rzeczy Sąd I instancji na podstawie art. 496 kpc utrzymał w mocy zaskarżony nakaz zapłaty.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli pozwani A. i J. D. (2) zaskarżając go w całości i zarzucając mu nierozpoznanie istoty sprawy przez pominięcie przez orzekający sąd tego, że:

I. wadliwie sporządzone zostało oświadczenie o poddaniu się przez pozwanych egzekucji z tytułu bankowego tytułu wykonawczego, skutkujące nieważnością tej czynności prawnej (art. 58 par 1 kpc),

II. nadano klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi wykonawczemu na rzecz nabywcy – w tym przypadku powodowej (...) Sp. z o.o. niebędącej bankiem,

III. nastąpiło przedawnienie roszczenia z umowy pożyczki hipotecznej...(art. 732 kc w zw. z art. 118 in fine), jako roszczenia związanego z prowadzeniem przez bank działalności gospodarczej,

IV. nie sprawdzono legitymacji procesowej czynnej powoda, który według własnego oświadczenia działa na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, zgodnie z którym nabywanie wierzytelności na podstawie umów cywilnoprawnych – art. 509 kc – wychodzi poza zakres działalności sekurytyzacyjnego funduszu inwestycyjnego zamkniętego.

W konsekwencji skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15 marca 2013 r. w sprawie o sygn. akt V Aca 82/13 w pkt I oddalono apelację, w pkt II zasądono od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Wnioskiem z dnia 22 lipca 2013 roku J. D. (1) i A. D. wnieśli o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15 marca 2013 r. sygn. akt V Aca 82/13 z uwagi na to, że bez własnej winy nie brali udziału w postępowaniu apelacyjnym w tej sprawie. W przypadku uwzględnienia wniosku o wznowienie postępowania wnioskodawcy wnieśli o zmianę wyroku sądu I instancji poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania za wszystkie instancje według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o wznowienie postępowania skarżący wskazali, że nie zostali zawiadomieni o terminie rozprawy apelacyjnej, która odbyła się w dniu 15 marca 2013 r. Przesyłka zawierająca zawiadomienie o terminie rozprawy została przesłana na adres ul. (...), (...)-(...) L., podczas gdy prawidłowy adres skarżących to ul. (...), (...)-(...) M.-L.. Zarówno w L., jak i w M. znajduje się ulica o nazwie G., natomiast pozwani zamieszkują pod wskazanym adresem w miejscowości M.. Prawidłowy adres pozwanych został wskazany m.in. w ich piśmie datowanym na dzień 14 września 2012 r., zawierającym wniosek o zwolnienie z kosztów sądowych. O wyroku oddalającym apelację pozwani dowiedzieli się z przesyłki Komornika Sądowego zawierającej zawiadomienie o wszczęciu egzekucji, doręczonej w dniu 21 czerwca 2013 r. Uzasadniając wniosek o zmianę wyroku sądu I instancji skarżący powielili argumentację przedstawioną w apelacji od tego wyroku. Dodatkowo wnieśli o przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci odpisu wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 2 lutego 2012 r. o sygn. akt (...) wraz z uzasadnieniem na okoliczność pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego, tj. bankowego tytułu wykonawczego.

Powód wniósł o oddalenie wniosku pozwanych o wznowienie postępowania i zasądzenie od pozwanych kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Wniosek skarżących o wznowienie postępowania apelacyjnego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 399 § 1 kpc w wypadkach przewidzianych w dziale VI można żądać wznowienia postępowania, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem. Stosownie do art. 401 pkt 2 kpc wznowienia postępowania z powodu nieważności można żądać między innymi wówczas, jeżeli skutek naruszenia przepisów prawa strona była

pozbawiona możliwości działania. Jak wynika z treści art. 407 § 1 kpc skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzymiesięcznym, gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji termin ten liczy się od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy. Jednocześnie z art. 408 kpc wynika, że w wypadku, gdy strona była pozbawiona możliwości działania, nie stosuje się ograniczenia możliwości wznowienia postępowania terminem pięcioletnim od dnia uprawomocnienia się wyroku.

Wskazać także należy, że do rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania właściwy jest Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 405 kpc, zgodnie z którym do wznowienia postępowania z przyczyn nieważności właściwy jest sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie.

W niniejszej sprawie skarżący spełnili wymóg wniesienia skargi w terminie trzymiesięcznym od dnia uzyskania wiedzy o przesłance wznowienia postępowania. O treści wyroku sądu odwoławczego skarżący dowiedzieli się z przesyłki komornika sądowego zawierającej zawiadomienie o wszczęciu egzekucji, doręczonej im w dniu 21 czerwca 2013 r. Natomiast wniosek o wznowienie postępowania skarżący złożyli w dniu 22 lipca 2013 roku.

Uzasadniając skargę o wznowienie postępowania skarżący powołali się na przesłankę pozbawienia możliwości działania. Zgodnie z definicją przyjmowaną w orzecznictwie Sądu Najwyższego pozbawienie strony możliwości działania zachodzi wówczas, gdy z powodu uchybienia przez sąd przepisom postępowania strona wbrew swojej woli została faktycznie pozbawiona możliwości działania w postępowaniu lub jego istotnej części, jeżeli skutków tego uchybienia nie można było usunąć przed wydaniem orzeczenia w danej instancji. Niewątpliwie sytuacja taka zachodzi w razie nieprawidłowego zawiadomienia stron o terminie rozprawy apelacyjnej, po której zamknięciu został ogłoszony wyrok.

Pozwani zamieszkują w miejscowości M. przy ul. (...). Miejscowość ta nie posiada własnej poczty, objęta jest właściwością Oddziału (...)w L., stąd korzysta z kodu pocztowego 84-300, tożsamego z kodem pocztowym dla miasta L.. Zarówno w L., jak i w miejscowości M. znajduje się ul. (...). Prawidłowy adres pozwanych do korespondencji to ul. (...), (...)-(...) M.-L.. Tymczasem przesyłki zawierające zawiadomienie pozwanych o terminie rozprawy apelacyjnej zostały przesłane na inny adres – ul. (...), (...)-(...) L.. Przesyłki te nie zostały przez pozwanych odebrane osobiście, lecz uznano je za doręczone na podstawie art. 139 kpc. Pozwani nie stawili się na rozprawie apelacyjnej w dniu 15 marca 2013 r. Tego samego dnia, po zamknięciu rozprawy, sąd ogłosił wyrok oddalający apelację.

Prawdą jest, że pozwani w toku postępowania przed sądem I instancji w zarzutach od nakazu zapłaty (k. 92) jako swój adres wskazali ul. (...), (...)-(...) L.. Jednakże w innych pismach procesowych, tj. w piśmie z dnia 14 września 2012 r. (k. 78) zawierającym wniosek o zwolnienie z kosztów sądowych oraz we wniosku o doręczenie wyroku sądu I instancji wraz z uzasadnieniem (k. 111) wskazali adres prawidłowy. Także korespondencja w postępowaniu przed sądem I instancji była przesyłana pozwanym w sposób niekonsekwentny - zarówno na adres przy ul. (...), (...)-(...) L., jak i na adres przy ul. (...), (...)-(...) L.-M. (k. 90, 118).

Wskazać należy, że dla oceny zaistnienia przesłanki wznowienia postępowania nie ma znaczenia okoliczność, iż pozwani odbierali osobiście korespondencję przesyłaną na błędny adres przy ul. (...), (...)-(...) L.. Jak wskazano powyżej, adres ten był nieprawidłowy, odebranie przez pozwanych korespondencji sprawiało jedynie, że naruszenie sądu w tym zakresie było sanowane przez osobisty odbiór korespondencji. Nie można przy tym wykluczyć, że ze względu na fakt, iż L. i M. nie są dużymi miejscowościami, osoby zatrudnione w oddziale (...)w L. znając prawidłowy adres pozwanych przesyłały błędnie zaadresowane przesyłki (na ul. (...) w L.) do właściwej filii w miejscowości M., gdzie doręczano przesyłki pozwanym.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że skarga o wznowienie postępowania apelacyjnego w sprawie V ACa 82/13 jest zasadna. Stosownie do art. 412 § 2 k.p.c. po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd stosownie do okoliczności bądź oddala skargę o wznowienie, bądź uwzględniając ją zmienia zaskarżone orzeczenie albo je uchyla i w razie potrzeby pozew odrzuca lub postępowanie umarza. W przypadku uwzględnienia skargi opartej o podstawę nieważności konieczne jest uchylenie zaskarżonego wyroku i wydanie nowego orzeczenia przez sąd drugiej instancji. Nie jest bowiem możliwa zmiana uchylonego orzeczenia. Sprawa musi być więc rozstrzygnięta "od nowa", co mieści się w formule zmiany zaskarżonego orzeczenia. Nie zachodzi przy tym podstawa do zniesienia postępowania

objętego nieważnością, jako że do skargi o wznowienie postępowania w zakresie nieuregulowanym przepisami dotyczącymi skargi o wznowienie postępowania, stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu przed sądem pierwszej instancji (art. 406 k.p.c.). W konsekwencji, ze względu na zaistnienie podstawy nieważności postępowania konieczne było uchylenie zaskarżonego skargą o wznowienie postępowania wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15 marca 2013 r. w sprawie V ACa 82/13.

Zgodnie z art. 412 § 1 k.p.c. na skutek wniosku o wznowienie postępowania Sąd rozpoznaje sprawę na nowo w granicach, jakie określa podstawa wznowienia. Stąd konieczne było merytoryczne ustosunkowanie się do apelacji skarżących od wyroku sądu I instancji. Gdy uzasadniona okaże się podstawa wznowienia w postaci pozbawienia strony możliwości działania, postępowanie w sprawie podlega uzupełnieniu w zakresie czynności procesowych, których dokonanie nie było możliwe wskutek nieważności. Wobec powyższego niezbędne było zawiadomienie stron o terminie rozprawy apelacyjnej i umożliwienie stronom zajęcia stanowiska co do apelacji wywiezionej od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 29 listopada 2012 r., sygn. akt I C 311/12. Nie zachodziła natomiast podstawa do odroczenia rozprawy apelacyjnej, jako że strony były o jej terminie zawiadomione, stąd też wniosek pełnomocnika pozwanych zgłoszony na rozprawie apelacyjnej Sąd Apelacyjny oddalił.

Apelacja pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 29 listopada 2012 r., sygn. akt I C 311/12 nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny, będąc jako instancja merytoryczna obowiązany poczynić własne ustalenia faktyczne i ocenić je samodzielnie z punktu widzenia prawa materialnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000 roku, III CKN 812/98, OSNC z 2000 r., Nr 10, poz. 193), po dokonaniu własnej oceny materiału dowodowego, uznał ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji za prawidłowe i w konsekwencji przyjął je za własne, co czyni zbędnym ich obecne ponowne przedstawianie.

Sąd Apelacyjny uznał za bezprzedmiotowy wniosek o przeprowadzenie dowodu z odpisu wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 2 lutego 2012 r. w sprawie o sygn. akt (...) wraz z jego uzasadnieniem, gdyż dowód ten został już dopuszczony i przeprowadzony przed Sądem I instancji (k. 107 v.).

Dokonując merytorycznej oceny apelacji, w pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu braku legitymacji czynnej powoda, mającej w ocenie pozwanych związek z naruszeniem przepisów ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych. Nie można zgodzić się ze skarżącymi w zakresie, w jakim wskazują oni, że fundusz sekurytyzacyjny zamknięty nie jest uprawniony do zawierania umów cesji wierzytelności. Przepis art. 145 ust 2 w zw. z art. 183 ustawy o funduszach inwestycyjnych wprost stanowi, że fundusz sekurytyzacyjny zamknięty może lokować aktywa w zbywalne wierzytelności wobec osób fizycznych.

Natomiast dokonując oceny ważności umowy cesji wierzytelności zawartej pomiędzy (...) Spółką Akcyjną(...) a powodem, zauważyć trzeba, że umowa przelewu wierzytelności została zawarta w dniu 8 sierpnia 2008 roku. Wobec tego znajdują do niej zastosowanie przepisy art. 326 ustawy z dnia 23 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (zwana dalej u.f.i.) oraz art. 92a-92c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe (zwana dalej prawo bankowe). Przepisy te, obowiązujące od 1 lipca 2004 r., zostały uchylone z dniem 13 stycznia 2009 r. na mocy art. 1 pkt 119 i art. 2 ustawy z 4 września 2008 r. o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych, ustawy - Prawo bankowe oraz ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. 2008 r. Nr 231 poz. 1546), ale obowiązywały w dacie zawarcia przez powoda umowy przelewu wierzytelności z (...) Sąd Apelacyjny podziela w tym zakresie pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 12 stycznia 2011 r. w sprawie I CSK 118/2010, dotyczącym tożsamego stanu faktycznego, w którym Sąd Najwyższy wskazał, że skuteczność czynności prawnej należy oceniać z punktu widzenia przepisów obowiązujących w dacie jej dokonania.

Art. 92 c prawa bankowego stanowił wyjątek od wyrażonej w art. 509 k.c. zasady, że dokonanie przelewu wierzytelności nie wymaga zgody dłużnika. Zgodnie z powołanym przepisem prawa bankowego przelew wierzytelności banku na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny albo na fundusz sekurytyzacyjny wymagał, pod rygorem nieważności, uzyskania przez bank zgody dłużnika banku, będącego stroną czynności dokonanej z

bankiem, jak również zgody dłużnika z tytułu zabezpieczenia wierzytelności banku wynikającej z dokonanej czynności. Jednocześnie od art. 92c prawa bankowego przewidziano wyjątek w art. 326 u.f.i. Podczas gdy art. 92c Prawa bankowego wymagał uzyskania przez bank zgody dłużnika banku na przelew wierzytelności, to stosownie do art. 326 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych bank nie był obowiązany do uzyskania takiej zgody w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu, określonych w umowie. Nadmienić trzeba, że art. 326 ust. 3 u.f.i. przewidywał, iż bank przed zawarciem z funduszem sekurytyzacyjnym umowy przelewu wierzytelności banku z tytułu umów kredytu, był zobowiązany wezwać do zapłaty dłużnika banku na warunkach wskazanych w ust. 3 i 4 tego przepisu, tj. wyznaczając mu jednocześnie 30-dniowy termin do uregulowania należności wobec banku, do wysokości kwoty określonej w wezwaniu oraz dołączając informację, że w przypadku niewywiązania się kredytobiorcy z obowiązków określonych w wezwaniu, jak również po bezskutecznym upływie terminu określonego w wezwaniu, wierzytelność banku zostanie przelana na fundusz sekurytyzacyjny, któremu będzie przysługiwać uprawnienie do prowadzenia egzekucji na podstawie sekurytyzacyjnego tytułu egzekucyjnego po nadaniu mu przez sąd klauzuli wykonalności.

W rozpoznawanej sprawie wymagania wskazane przez przytoczone przepisy zostały spełnione. Bezsporna pozostaje okoliczność niedotrzymania przez pozwanych warunków udzielenia kredytu, określonych w umowie - zaprzestali oni spłacenia rat kredytu. Wobec tego, w świetle art 326 u.i.f. nie była wymagana ich zgoda na dokonanie cesji wierzytelności z tytułu umów kredytowych (taki pogląd został wyrażony także w orzeczeniach Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2010 r. w sprawie IV CSK 558/09, OSNC 2010, nr 12, poz. 168 oraz z dnia 12 stycznia 2011 r. w sprawie (...)). Należy zgodzić się również ze stanowiskiem, że ważność przelewu wierzytelności banku na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego nie była uzależniona od złożenia przez pozwanych oświadczenia o poddaniu się egzekucji (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2011 r. V CSK 465/2010, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r. II CSK 345/2011). Ponadto, jak wynika z par. 1 ust 2 pkt 6 umowy cesji pomiędzy powodem a (...) (k. 43), Bank przeprowadził procedurę poprzedzającą zbycie wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego wysyłając dłużnikom stosowne zawiadomienia. Spełnienie wymagań koniecznych dla uznania umowy cesji za ważną powoływał ponadto w pismach procesowych powód. Pozwani nie kwestionowali tych okoliczności, ograniczając się jedynie do wskazania, że fundusz sekurytyzacyjny zamknięty, stosownie do postanowień ustawy o funduszach inwestycyjnych, nie może nabywać wierzytelności. Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że powód posiada legitymację czynną do występowania w niniejszym procesie.

Nie są zasadne kolejne zarzuty skarżących, dotyczące wadliwego sporządzenia oświadczenia o poddaniu się egzekucji z tytułu bankowego tytułu wykonawczego oraz nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi wykonawczemu na rzecz nabywcy – (...) Sp. z o.o., niebędącemu bankiem. Okoliczności te nie mają żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Powód nie opiera swoich roszczeń na istnieniu bankowego tytułu egzekucyjnego. Przesłankami uwzględnienia powództwa jest istnienie wierzytelności wynikającej z umowy kredytowej nr (...) z dnia (...) i skuteczność umowy przelewu tej wierzytelności zawartej pomiędzy powodem a Bankiem (...) w dniu 8 sierpnia 2008 r. Stąd zarzuty dotyczące wadliwości sporządzenia bankowego tytułu egzekucyjnego, nieważności oświadczenia o poddaniu się egzekucji na podstawie tego tytułu, nieprawidłowości w nadaniu temu tytułowi klauzuli wykonalności na rzecz (...) Sp. z o.o (zauważyć przy tym należy, że powodem w niniejszej sprawie jest (...) w W., a nie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością) nie mogą wpływać na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Odnosząc się do wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 2 lutego 2012 r. w sprawie (...), który pozbawił wykonalności bankowy tytuł egzekucyjny wobec powoda, przeanalizować należy wskazane w uzasadnieniu wyroku przyczyny takiego rozstrzygnięcia. Powodem uwzględnienia powództwa przeciwegzekucyjnego był fakt, że na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności egzekucja może być prowadzona tylko na rzecz banku, a nie innego podmiotu. Sąd Okręgowy w Słupsku podkreślił jednocześnie, że nie było możliwe pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w części stwierdzającej istnienie zobowiązania. Sąd Okręgowy nie badał więc istnienia roszczenia i jego zasadności, ograniczył się jedynie do zbadania kwestii formalnych, które okazały się wystarczające do uwzględnienia powództwa. Biorąc pod uwagę przesłanki, jakie doprowadziły do wydania

wyroku, pobawienie bankowego tytułu wykonawczego wykonalności wobec powoda nie ma więc wpływu na sprawę rozstrzyganą w postępowaniu niniejszym, w szczególności nie przesądza o istnieniu i zasadności roszczenia powoda.

Nie zasługiwał na uwzględnienie również kolejny zarzut apelacji, zgodnie z którym nastąpiło przedawnienie roszczenia. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko i argumentację Sądu I instancji, że roszczenie stało się wymagalne dopiero z dniem wypowiedzenia przez Bank umowy kredytu, tj. 22 marca 2006 roku. Od tej daty rozpoczął bieg termin przedawnienia. W tym kontekście nie ma znaczenia okoliczność, kiedy pozwani zaprzestali spłacania rat kredytu. Odnosząc się natomiast do kwestii przerwania terminu przedawnienia przez czynności podejmowane przez (...) wskazać trzeba na treść art. 123 § ust 1 pkt 1 k.c., zgodnie z którym bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Stosownie do art. 124 § 1 i 2 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Jednocześnie w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. Wobec treści powołanych przepisów należy w całości podzielić stanowisko Sądu I instancji, że złożenie w dniu 10 października 2007 roku wniosku o wszczęcie egzekucji przez (...) przerwało bieg przedawnienia roszczeń, który zaczął biec na nowo dopiero od dnia 29 marca 2010 roku, tj. dnia wydania przez komornika postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Nie mają przy tym racji skarżący wskazując, że wszczęcie przez (...) postępowania egzekucyjnego nie miało skutku wobec powoda. Wierzytelność została przeniesiona przez (...) na rzecz powoda w drodze przelewu (cesji). W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew, a więc ze wszystkimi związanymi z nią prawami i brakami, np. przedawnieniem. Wobec tego wszelkie czynności podjęte przez (...) w celu egzekucji wierzytelności pozostają skuteczne wobec powoda. Co więcej, podkreślenia wymaga, że powód w dniu 7 października 2009 roku skierował do Sądu Rejonowego w L. wniosek o wpisanie go do księgi wieczystej jako wierzyciela hipotecznego hipoteki ustanowionej na nieruchomości (...), stanowiącej zabezpieczenie roszczeń z umowy kredytu. Wniosek ten został uwzględniony poprzez stosowny wpis w dziale IV księgi wieczystej. Jak już wskazano wyżej, bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Wniosek o wpisanie powoda do księgi wieczystej jako wierzyciela hipotecznego został skierowany do sądu i rozpatrzony pozytywnie w postępowaniu nieprocesowym, przy czym wpis do księgi wieczystej jest orzeczeniem (art. 626 ze zn 8 par. 6 k.p.c.). Sąd Apelacyjny podziela pogląd, zgodnie z którym z punktu widzenia przerwania biegu przedawnienia nie jest istotne, czy czynność wierzyciela dokonana została w procesie, czy w postępowaniu nieprocesowym (tak również: Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga pierwsza. Część ogólna, Dmowski Stanisław, Rudnicki Stanisław, wyd. LexisNexis 2011). Bez wątplenia powołany wniosek został złożony bezpośrednio w celu zabezpieczenia roszczenia, gdyż taki charakter – zabezpieczający roszczenie powoda - ma hipoteka ustanowiona na nieruchomości pozwanych.

Zgodnie z art. 385 k.p.c. sąd drugiej instancji oddala apelację, jeżeli jest ona bezzasadna. Mając na uwadze powołane przepisy Sąd w pkt II oddalił apelację.

W pkt III Sąd orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego, na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 108 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. W związku z tym, że stroną wygrywającą proces w drugiej instancji jest powód, Sąd zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda zwrot kosztów postępowania apelacyjnego, na które składa się wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 2.700 zł, zgodnie z § 6 pkt 6 i § 12 ust 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radcy prawnego oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.